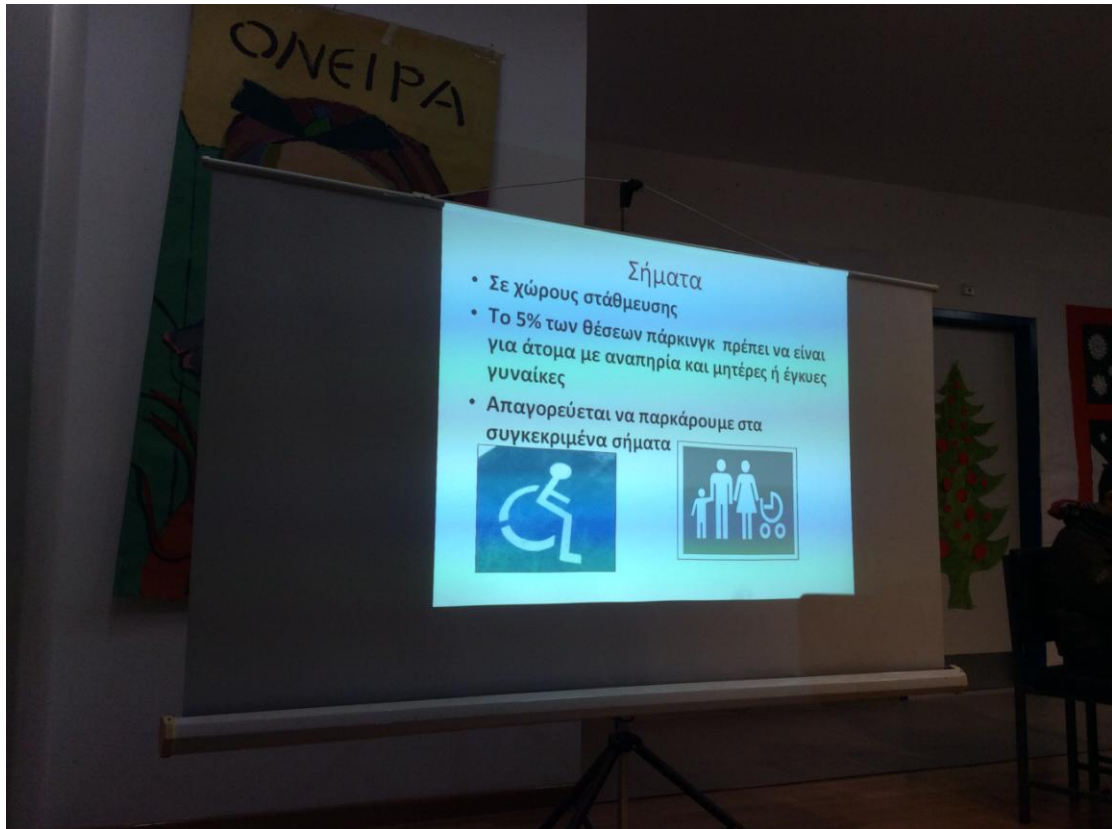

Συμμετέχοντας στις δράσεις Free Mobility

Τη Δευτέρα, 13 Φεβρουαρίου διοργανώσαμε στο σχολείο μας δράσεις στα πλαίσια του **Free mobility, σε συνεργασία με το ΕΕΕΕΚ Ποτίδαιας**. Τα παιδιά, μαζί με τους καθηγητές τους, μας παρουσίασαν τα ιδιαίτερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν άνθρωποι με κινητικές δυσκολίες ή με προβλήματα όρασης, όταν προσπαθούν να μετακινηθούν στους δρόμους του δήμου μας.

Στη συνέχεια, το τμήμα Α1 συμμετείχε στην εξής δράση: κατευθύνθηκε με τα πόδια, μαζί με τα παιδιά του ΕΕΕΕΚ προς την πλατεία. Καθ' οδόν, κάποια παιδιά φόρεσαν μάσκες, που έκρυβαν το φως, ως προσομοίωση της κατάστασης που βιώνει ένας άνθρωπος με μειωμένη ή και καθόλου όραση και άλλα ανέλαβαν το ρόλο του οδηγού του τυφλού, αφού τους δόθηκαν οι κατάλληλες οδηγίες. Παράλληλα, μερικά παιδιά χρησιμοποίησαν τα ειδικά αναπηρικά καροτσάκια, ως προσομοίωση της κατάστασης που βιώνει ένας άνθρωπος με

κινητικά προβλήματα και άλλα ανέλαβαν το ρόλο του συνοδού τους.

Τα παιδιά μας συνειδητοποίησαν με βιωματικό τρόπο ποιες δυσκολίες αντιμετωπίζει ένας άνθρωπος με ειδικές ανάγκες για να κάνει μια απλή μετακίνηση, μέσα από κεντρικούς δρόμους των Ν. Μουδανιών, πχ. την οδό Θεσσαλονίκης.

Περπάτησαν σε πεζοδρόμια με δεκάδες εμπόδια, π.χ. δέντρα, αυτοκίνητα παρκαρισμένα, καρέκλες, σπασμένα πλακάκια και σκέφτηκαν πόσην ώρα κάναμε να φτάσουμε στην πλατεία αντιμετωπίζοντας όλες αυτές τις δυσκολίες και σε πόσο λίγη ώρα επιστρέψαμε στο τέλος, μόνοι μας.

Γράφουν σχετικά στην εργασία τους, επιστολή προς το δήμαρχο της πόλης:

«Αγαπητέ δήμαρχε!

Χθες η τάξη μας πήγε βόλτα με παιδιά με ειδικές ανάγκες. Μας έβαλαν μάσκες για να νιώσουμε ότι είμαστε τυφλοί. Επίσης μας έβαλαν σε καρτσάκια για να δούμε πώς είναι να μην μπορείς να περπατήσεις. Δεν περίμενα να είναι τόσο δύσκολο!

Εμείς ανοίγαμε όλη την ώρα τα μάτια μας για να μην σκοντάψουμε. Με τα καρτσάκια δεν μπορούσαμε να ανεβούμε στο πεζοδρόμιο γιατί στα Μουδανιά δεν έχει καθόλου ράμπες. Αν κάποιος στα αλήθεια καθόταν σε καρτσάκι δε θα μπορούσε να κυκλοφορήσει στην πόλη.» (Μαρία Γκ.)

«Στη διαδρομή αντιμετωπίσαμε πολλά προβλήματα. Δεν υπήρχαν ράμπες για να ανεβούν τα αναπηρικά καρτσάκια. Ακόμη οι δρόμοι ήταν πολύ στενοί και έτσι το καρτσάκι περνούσε μετά βίας και οι τυφλοί μπορούσαν να χτυπήσουν. Τέλος δεν υπήρχαν ειδικά πλακάκια για τους τυφλούς ώστε να μπορούν να καταλάβουν σε ποια κατεύθυνση να βαδίσουν.» (Νίκος Β.)

Και συνεχίζουν με προτάσεις:

«Αυτά που θα κάνουν πιο εύκολη τη μετακίνησή τους είναι στα πεζοδρόμια να υπάρχουν ράμπες, για να μην είναι στο δρόμο και τους χτυπήσουν τα αυτοκίνητα. Καλό θα ήταν να μην είναι φυτεμένα δέντρα στη μέση του πεζοδρομίου. Επίσης, να υπάρχουν ειδικά πλακάκια για τυφλούς που να μπορούν με ευκολία να κατευθύνουν την πορεία τους.» (Μαρία Δ.)

«Όμως, εκτός από αυτά τα πράγματα που πρέπει να φτιαχτούν, υπάρχουν κάποιοι νόμοι που πολλοί τους παραβιάζουν. Για παράδειγμα, στους δρόμους έχει έναν χώρο για τα αναπηρικά καρότσια και πάνε και παρκάρουν, εγώ θα πρότεινα να τιμωρείτε αυτές τις πράξεις, γιατί τώρα αυτό δε συμβαίνει.» (Κυριάκος Ζ.)

«Τρίτον, να υπάρχουν χημικές τουαλέτες και τουαλέτες σε μαγαζιά που να είναι για άτομα με αναπηρία.» (Αντίκλεια, Β.)

Ενώ εκφράζουν τα συναισθήματα και τους προβληματισμούς τους:

«Επίσης με δυσαρεστεί το γεγονός πως υπάρχουν άνθρωποι που παρκάρουν τα αυτοκίνητά τους σε πάρκινγκ για ανάπηρους. Με στεναχωρεί πολύ για αυτούς τους ανθρώπους με ειδικές ανάγκες γιατί δυσκολεύονται πολύ με τη μετακίνηση.» (Κώστας Κ.)

«Καθ' όλη τη διάρκεια αυτού του δώρου, συνειδητοποίησα πόσο ανήμποροι και αδύναμοι νιώθουν αυτοί οι άνθρωποι, καθώς βιώνουν το καθημερινό βάρος του να σε λυπούνται και να σε κοροϊδεύουν. Δυστυχώς περαστικοί γελούσαν εις βάρος μας και τα περισσότερα παιδιά δεν έδειξαν την απαραίτητη σημασία. Είναι τραγικό το πώς η κοινωνία μας βάζει στο περιθώριο αυτά τα άτομα. Αυτό πρέπει να αλλάξει.» (Πέτρος Β.)

Τέλος, συνειδητοποιούν τη μεγάλη σημασία της ατομικής στάσης και του εθελοντισμού και δεν... τα περιμένουν όλα από το δήμαρχο!

«Εμείς ως δημότες της Νέας Προποντίδας μπορούμε να σας βοηθήσουμε με τον εθελοντισμό αλλά και με μερικά χρήματα τα οποία είναι απαραίτητα για την κατασκευή τέτοιων σημαντικών έργων. Εμείς πρέπει να βοηθάμε τους ανθρώπους με τέτοια προβλήματα, γιατί και αυτοί είναι άνθρωποι σαν και εμάς, όπως εμείς βγαίνουμε βόλτες και εκφραζόμαστε όπως θέλουμε, πάντα με σωστό τρόπο, έτσι πρέπει να εκφράζονται και αυτοί.» (Άγγελος Αρ.)

Θερμές ευχαριστίες στο ΕΕΕΕΚ Ποτίδαιας που για μια ακόμη φορά μας έδωσε την ευκαιρία να βιώσουμε τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν καθημερινά οι άνθρωποι με προβλήματα κίνησης και όρασης. Μαθαίνουμε πολλά κάθε φορά από τις συνεργασίες μας.

Η διευθύντρια,

Μαρία Ζωγραφάκη